

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 185. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613404032/facsimile.pdf> (tilgået 28. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

og anvendte Tiden til nøie at udsørge Czernim om de Forbundnes Planer, og han erfoer saaledes Meget om de hemmelige Selskabers Oprindelse og Tilvæxt, om de Farer, der truede dem, om deres Hjelpekilder og virksomste Medlemmer, og især om Patrioternes dristige Haab.

Klokken elleve kom Bonaventura tilbage, og spurgte Adalbert, om han ikke havde Lyst til endnu engang at besøge de døde Helte i Domkirken. »Det er en underlig Tid at besøge dem paa,« sagde Adalbert. »Denne Time er den allerbedste,« svarede Bonaventura, »thi nu blive vi mindst forstyrrede; frygt ikke!« blev han ved, »Præsterne ere vore Venner, og i Kirken ere vi derfor sikkrere, end paa noget andet Sted.«

Adalbert kastede sin Kappe over Skuldrene, og erklærede sig beredt til at følge.

De gik da gennem flere smalle Gader, i hvilke Adalbert aldrig før havde været; pludselig standsede Bonaventura ved en Haveport, hvorfra, efter et givet Tegn, en qvindelig Skikkelse traadte frem, i hvem Adalbert strax paa Gangen gienkiendte Leonstine. De ilede videre, og naaede snart de store Træer, hvorfra Veien hæver sig op til Domkirken. Da de kom til Kirken, gik de forbi Hovedindgangen, og standsede ved en mindre Dør, der endnu ikke var lukket, men stod paa Klem. Ind ad denne gik de alle tre. Ved Kirkedøren stod den samme gamle Præst, der havde ledsaget dem den forrige Dag, og holdt en brændende Lampe i Haanden. Nepe vare de indenfor, før han, uden at sige et Ord, lukkede Døren i Laas, hvorefter han skred frem, og vinkede med Haanden, at de skulde følge ham.

En kold Febergysen foer igennem Adalberts Legeme, i det de traadte ind i den store Kirke, thi det forekom ham, som selsomme Skygger løb henad Væggen. Maanen stirrede et Øieblik paa de høie Vinduer, hvor Edderkopperne vævede et Slør over

Nattens Hemmeligheder; kort efter syntes den at bæve for sin egen Nysgierrighed, og svøbte sig i Skyen og forsvandt. Pludselig klang tolv Slag af den uhyre Klokke, ligesom Røsten af en Aand, der kalder de Døde fra Graven; da forekom det Adalbert, som om han hørte Ormene banke i de gamle Kister, for at aabne sig en Vej giennem Bræderne til de Døde, alle de malede Billeder bleve ligesom levende i deres Rammer, hver Gang et Skiær fra Lampen faldt paa dem, ja selv de udskaarne Helgene og de blege Ansigter paa Ruderne syntes at nikke i Maanelyset, der nu igien blev synligt, og han troede at opdagte hvide Dødnings i Krogene, medens de store Marmorgrube paa Gravene ligesom sloge med deres Vinger.

Fra denne vaagne Drøm blev han først befriet, da de kom forbi Alteret, hvor Nedgangen var under Jorden; ogsaa her skred den Geistlige foran med den tændte Lampe i Haanden, og de giennevandrede nu de samme Gange, giennem hvilke de allerede Dagen tilforn havde gaaet. Da de endelig stode i Capellet, hvor den eenlige Lampe brændte, slukkede Præsten sit Lys, og traadte tilbage i Baggrunden.

»Knæler!« sagde Bonaventura, og Adalbert og Lesontine knælede foran Liigkisterne. »Sværger, at I vilde være fause, som disse Gravhvælvinger,« blev han ved, »at I aldrig med et Ord eller med en Mine vilde forraade nogen af dem, der komme til Eder i Eders Fædrelands Sag, at Enhver, der vil kæmpe derfor, han være høi eller ringe, fremmed eller indfødt, skal finde Hielp og Understøttelse hos Eder.« — »Vi sværge,« sagde de begge. — »At I ingensinde vilde opgive Eders Fædreland, selv om Tiderne synes aldrig saa haarde, og om Fiendens Tilbud ere aldrig saa lokkende, at intet Offer skal være Eder for stort, selv om Eders Forstand siger Eder, at Offeret og Kampen, efter Verdens almindelige Maalestok, ere